

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 czerwca 2024 r.
sprawy **W. M.**
uniewinnionego od czynu z art. 207 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 24 listopada 2023 r., sygn. akt X Ka 874/23
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Piasecznie
z dnia 23 maja 2023 r., sygn. akt II K 951/21

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżycielkę posiłkową J. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 23 maja 2023 r., sygn. akt II K 951/21, uniewinniono oskarżonego W. M. od czynu z art. 207 § 1 k.k.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 listopada 2023 r., sygn. akt X Ka 874/23, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej J. M., zaskarżając go w całości na niekorzyść skazanego i zarzucając:

„rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań oskarżycielki posiłkowej J. M. w połączeniu z treścią opinii biegłej psycholog poprzez nadanie zeznaniom oskarżycielki tylko częściowego waloru wiarygodności, podczas gdy biegła psycholog wskazał w sposób jednoznaczny, iż zeznania J. M. są wiarygodne i możliwe jest, że występują u niej oznaki przemocy psychicznej;

2) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków M. J., A. T., M. H., M. K. poprzez przyjęcie, iż zgromadzony materiał dowody nie potwierdza, aby oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu i nie sposób jest przypisać oskarżonemu roli prowokującego kłótnie/awantury związane z przebiegiem wspólnego pożycia małżeńskiego, podczas gdy wskazani świadkowie potwierdzili w swoich zeznaniach, iż oskarżony dopuszczał się wobec pokrzywdzonej czynów mających doprowadzić do jej udręczenia fizycznego lub psychicznego w tym ograniczał Pokrzywdzonej kontakty z rodziną i przyjaciółmi (zeznania M. K. oraz M. J.) oraz był inicjatorem kłótni i awantur domowych (zeznania M. H.).”

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i orzeczenia Sądu I instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz uchylenie orzeczonego wobec J. M. obowiązku zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym opłatę w kwocie 60 zł.

W odpowiedziach na kasację prokurator Prokuratury Okrękowej w Warszawie oraz obrońca oskarżonego wnieśli o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Podnoszone w kasacji zarzuty muszą wskazywać na rażące naruszenie prawa, do którego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej we wniesionej kasacji wad o takim charakterze nie wykazał.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że oba zarzuty kasacji sformułowane jako rażące naruszenie prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie przystają do realiów przedmiotowej sprawy. Sąd odwoławczy nie prowadził bowiem własnego postępowania dowodowego i nie oceniał samodzielnie zgromadzonych w sprawie dowodów. Kierowanie pod adresem Sądu II instancji tego rodzaju zarzutów jest zatem nieuzasadnione i niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym.

Ponadto, oba zarzuty stanowią powielenie treści apelacji, którą Sąd odwoławczy rozważył w sposób rzetelny. Zwrócenia przy tym uwagi wymaga również szczegółowość oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji. Sąd Okręgowy ustosunkował się do kwestionowanej oceny z zeznań oskarżycielki posiłkowej J. M. w świetle opinii biegłej psycholog, świadków M. J., A. T., M. H., M. K. i innych – w rubryce 3.1, uznając, że żaden z tych dowodów nie potwierdza wypełnienia znamion przestępstwa znęcania się nad żoną przez oskarżonego W.M. Zgromadzone dowody w ocenie obu sądów świadczyły jedynie o konflikcie małżeńskim na tle okólorozwodowym, w którym oskarżony nie miał przewagi nad żoną. Odmienne, subiektywna ocena dowodów z zeznań świadków i oskarżycielki

posiłkowej dokonana przez pełnomocnika nie stanowi wystarczającej przeciwwagi dla oceny dokonanej przez Sąd I instancji i zaaprobowanej przez Sąd II instancji, która mogłaby skutkować uchYLENIEM zaskarżonego wyroku.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazu prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Orzeczenie o kosztach znajduje uzasadnienie w treści art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[PGW]

[ał]